

Daniel a ještě jeden kluk za chvíli přitáhli do haly dvě obrovské bedny hraček a dvě krabice čokolád a pomerančů. Helena byla vmžiku ověšená dětmi, jednu holčičku držela v náručí, další ji tahaly za rukáv a za sukni a jeden malý chlapeček spadl přímo do bedny mezi panenky a medvídky. Jejích pozornost si užívala, ignorovala veškeré Vilminy pokyny *pro jedno dítě jen jeden pomeranč, ať je to spravedlivé*, zářila v hale jako prskavka na vánočním stromku a za krátkou chvíli zase odjela, odvážejíc v autě jednu čtyřčlennou rodinu z Chebu, které se strýcem Hugem nabídli ubytování v Dobřichovicích.

Na konci směny Ferda vyšla před budovu Baxovy domoviny do setmělé Gröbovky, kabát si nechala rozepnutý a s potěšením se nadechla vlhkého podzimního vzduchu nasáklého vůní mokrého listí. Vzápětí za ní se v osvětleném vchodu objevila Danielova vysoká silueta.

„Musíme ještě počkat na Charlottu,“ řekla Ferda. Na chvíličku zadoufala, že Charlotta se třeba ještě zdrží uvnitř, takže bude mít možnost jít s Danielem domů sama. Rychle vymýšlela obsah jejich případné konverzace.

„Jak to dneska šlo?“ zeptala se na začátek, připadalo jí to zoufale neoriginální, ale nic lepšího jí nenapadlo. To už se ze dveří vynořila Charlotta.

„Tvoje máma je úžasná, obdivuju, že tohle všechno zvládá vedle svého zaměstnání,“ prohlásila Charlotta a všichni vyrazili rychlou chůzí do kopce Jablonského ulicí nahoru na Francouzskou.

„Z práce ji teď možná propustí,“ podotkla Ferda. Mluvílo se o tom, že vdané úřednice budou muset odejít ze zaměstnání, aby uvolnily místa pro nezaměstnané příchozí ze Sudet. „Což je nesmysl, protože nevím, jak najdou uprchlíka se státní zkouškou z francouzštiny a angličtiny.“

„To je ale skandál!“ rozohnila se Charlotta. „Proč vůbec propouštějí jenom vdané ženy? Proč se to má týkat jenom žen?“

Ferdu její zápal trochu překvapil, protože až doteď měla dojem, že Charlottu zajímají hlavně laky na nehty a novinky z filmových magazínů. I na dnešní brigádu u uprchlíků si namalovala pusy červenou rtěnkou, nad kterou všechny učitelky ve škole povytahovaly obočí.

Daniel namítl, že se snad nic hrozného neděje, když příjem rodiny zajistí manžel. „A ženy aspoň budou mít víc času věnovat se svému poslání.“

„Jaké poslání máš přesně na mysli?“ vyletěla Charlotta. „Vařit knedlíky? Prát ponožky?“

Ferda měla dojem, že Daniel slovo od slova opakuje názory svého otce, advokáta Adlera, kterého párkrát viděla na nádraží při odjezdu na tábor. V hádce ho ovšem chtěla za každou cenu podpořit, jen nemohla přijít na to jak.

„Máte spoustu řečí o rovnoprávnosti, jak v té vaší Palestině ženy dělají stejnou práci jako muži, a pak z tebe vypadne tohle!“ pokračovala Charlotta. Ferda se znovu trochu podivila, kde vzala tolik informací o obsahu diskuzí na oddílových schůzkách.

„Máma to nebere zas tak tragicky,“ podotkla smířlivě. „Táta v ordinaci vydělává dost, takže...“

„No, jak myslíš. Mně už to jede. Dobrou!“ vyhrkla Charlotta, rozběhla se a naskočila do tramvaje, která právě zastavila na Francouzské. Vzápětí ji už osvětlený vůz odvážel k Vinohradskému náměstí a Charlotta se k nim za zadním oknem tramvaje ostentativně otočila zády. Ferda nevěděla, kde přesně Charlotta bydlí, ale měla dojem, že jednička ji veze někam úplně jinam.

Daniel sledoval její pohled za odjíždějící tramvají.